



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený „X“, státní příslušnost Tuniská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor
cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,**
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2021, č. j. KRPU-24483-43/ČJ-2021-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2021, č. j. KRPU-24483-43/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPU-24483-20/ČJ-2021-040022-SV-ZZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Namítal, že v jeho případě nebyl vydán náhradní doklad Velvyslanectvím Tuniské republiky ve standardní době, a mělo tak být přistoupeno k zajištění na kratší dobu, pokud to bylo nutné. Poukázal na to, že žalovaná sama uvedla, že standardní doba, kdy Velvyslanectví Tuniské republiky náhradní doklady vydává, je 40 až 60 dní, a vydání náhradního cestovního dokladu žalobce pro účely vycestování je proto možné očekávat v době kratší než 90 dní. Není tak podle žalobce zřejmé, proč žalovaná přistoupila k prodloužení zajištění o celých 90 dnů. Byl toho názoru, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč neprodloužila dobu zajištění o dobu kratší a proč bylo nutné prodloužit dobu zajištění o 90 dní. Poukázal též na to, že prodloužením doby zajištění o 90 dnů jej žalovaná omezila na právu na pravidelný soudní přezkum zajištění, což činí rozhodnutí žalované nezákonné.
3. Namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem došla žalovaná k závěru, že v jeho případě bylo uložení mírnějšího opatření nedostačující.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že se velmi podrobně věnovala odůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování, a to zejména na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí, přičemž shledala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není namístě, neboť by jejich uložením byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Poznamenala, že z dosavadního jednání a smýšlení žalobce, kdy zcela vědomě nerespektuje právní předpisy ČR a EU týkající se podmínek vstupu a pobytu, by v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování pravděpodobně došlo k opětovnému pokusu žalobce vstoupit nelegálně do Spolkové republiky Německo či další země schengenského prostoru, neboť je z jeho chování zřejmé, že ČR není jeho cílovou zemí. Zdůraznila, že se době, o kterou zajištění žalobce prodloužila, i výčtu úkonů, které je ještě třeba učinit, velmi pečlivě a podrobně zabývala na straně 3 jejího rozhodnutí. Nesouhlasila s tím, že prodloužením doby zajištění o 90 dnů došlo k vyloučení periodického soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění. Uvedla, že žalobce byl poučen nejen o právu domáhat se přezkoumání rozhodnutí o zajištění soudem, ale i o právu žádat o propuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce v červnu 2020 vyletěl letecky z Tuniska do Turecka na svůj platný cestovní doklad, který následně ztratil. Z Turecka za pomoci převaděče přešel do Řecka, následně šel pěšky do Makedonie, odkud však byl vrácen zpět do Řecka. Zkusil tedy jít jinou trasu, a to přes Albánii a Srbsko do Maďarska, odkud byl vrácen do Srbska. Následně pokračoval do Rumunska, kde si počkal na kamion a bez vědomí řidiče se ukryl v podvozku kamionu. Na podvozku kamionu cestoval až k benzinové stanici na dálnici D8 v ČR, kde vylezl, neboť byl zmrzlý a hladový. Žalobce nevěděl, kde se nachází. Žalobce byl poté zadržen hlídkou Policie ČR. Vypověděl, že v zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí, po celou dobu své cesty o azyl nikde nežádal; v Maďarsku chtěl o azyl požádat, nebylo mu to však umožněno. V Rumunsku žalobce o azyl nepožádal, neboť věděl, že se tam azyl neuděluje a měl informace, že po sejmutí otisků prstů jsou migranti vráceni do Srbska. Uvedl, že se do Evropy vydal, aby v bezpečné zemi požádal o azyl, aby mohl pracovat a léčit své nemocné srdce. Uvedl, že v ČR nikoho nezná, nikdy zde nebyl, nemá žádné finance a ani neví, jak by si je případně obstaral, a ani neví, kam by šel.
9. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPU-24483-20/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 2. 2021, č. j. KRPU-24483-38/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, které nabylo právní moci dne 6. 3. 2021, uložila žalobci správní vyhoštění.
10. Podle sdělení Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 4. 2021 byly dne 10. 3. 2021 na Velvyslanectví Tuniské republiky doručeny dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce. Jelikož Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie neobdržela od velvyslanectví žádnou odpověď, provedla telefonickou urgenci, přičemž podle sdělení velvyslanectví probíhá ověřování totožnosti žalobce a dosud velvyslanectví neobdrželo od příslušných tuniských orgánů odpověď na jeho žádost. Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie dále uvedla, že na základě výše uvedených skutečností nebude možné v současné lhůtě pro zajištění žalobce realizovat jeho správní vyhoštění do Tuniska.
11. Nejprve se soud zaměřil na námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

12. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není patrné, proč žalovaná přistoupila k prodloužení doby trvání zajištění o celých 90 dnů. Byl toho názoru, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč neprodloužila dobu zajištění o dobu kratší a proč bylo nutné prodloužit dobu zajištění právě o 90 dní. Soud k tomu poznamenává, že žalovaná na straně 5 jejího rozhodnutí poukázala na to, že oproti prvotnímu zajištění byly učiněny časově nejméně náročné dílčí kroky přípravy realizace správního vyhoštění žalobce, tj. odeslání veškerých potřebných podkladů Policií České republiky, ředitelstvím služby cizinecké policie příslušným úřadům Tuniské republiky a došlo též k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci. Žalovaná v rozhodnutí dále uvedla, že i přes urgence Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie je nyní na příslušných tuniských úřadech, aby vykonaly potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu; teprve poté může být ze strany Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Dále soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedla, že na základě jejích zkušeností trvá vystavení náhradního cestovního dokladu Tuniské republiky 40 až 60 dnů v závislosti na ověření totožnosti žalobce. Žalovaná též při stanovení prodloužení doby trvání zajištění přihlédla k době, která je nutná k následnému zabezpečení přepravních dokladů, kdy Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince o zpětvzetí, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v jejím rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, a popsala, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba ještě provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce, je patrné, že doba trvání prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů není nadsazená, ale jde o realistický odhad doby potřebné k realizaci správního vyhoštění. Minimální doba pro vystavení náhradního cestovního dokladu Tuniské republiky žalovaná odhadla 40 až 60 dnů od ověření totožnosti žalobce, k čemuž je nutno připočíst dobu k zajištění následných přepravních dokladů (např. letenky apod.), která se pohybuje kolem 30 dnů. Z uvedeného plyne, že minimální doba, která je ještě nutná k realizaci správního vyhoštění, se dle odhadu žalované pohybuje v rozmezí 70 až 90 dnů. Soud dále poukazuje na to, že je třeba počítat i s tím, že průběh realizace správního vyhoštění značně zpomaluje celosvětová pandemie onemocnění covid-19, a lze tak za dané situace očekávat, že se celý proces směřující k vyhoštění žalobce může zpomalit, resp. že jednotlivé úkony mohou trvat déle, než trvaly v minulosti. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela dostatečné a podle soudu žalovaná dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
15. Žalobce dále namítal, že není zřejmé, jakým způsobem došla žalovaná k závěru, že v jeho případě nebylo uložení mírnějšího opatření dostačující. K tomu uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že po dobu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců nedošlo k žádné změně oproti hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v předchozím rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že ze strany žalobce ani jiné osoby v podobě „složitele“ dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyla do doby vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění složena finanční záruka. Dle žalované nebyla žalobcem ani jinou osobou hodnověrně a prokazatelně doložena možnost ubytování a zdržování se na jakékoliv adrese na území ČR včetně možnosti financování takového ubytování. Na základě výše uvedených skutečností žalovaná v napadeném rozhodnutí opětovně vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť jejich uložení namísto prodloužení doby zajištění stanovené napadeným rozhodnutím by bylo neúčelné a neúčinné a konstatoval, že u žalobce nadále trvá odůvodněné nebezpečí opakovaného porušování a nerespektování právních předpisů, a tedy nebezpečí možného maření a stěžování výkonu již pravomocně ukončené správního vyhoštění. Soud s ohledem na výše uvedenou rekapitulaci odůvodnění rozhodnutí žalované konstatuje, že žalovaná uvedla, proč neshledala uložení zvláštních opatření v případě žalobce za dostačující. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné. Soud shrnuje, že námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.
16. Soud dále opakuje, že žalovaná řádně specifikovala jednotlivé úkony, které je potřeba provést k realizaci správního vyhoštění žalobce, a řádně uvedla předpokládanou časovou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náročnost daných úkonů. Časové náročnosti jednotlivých úkonů popsané v napadeném rozhodnutí pak odpovídá i žalovanou určená doba prodloužení doby trvání zajištění, přičemž prodloužení doby trvání žalobcova zajištění o 90 dnů soud jako přiměřené zcela aprobuje. Je třeba dodat, že žalovaná není zákonem omezena tím, že o prodloužení doby zajištění musí rozhodovat v pravidelných intervalech tak, aby žalobce měl právo na „pravidelný“ soudní přezkum zajištění, jak tvrdí žalobce v žalobě. Z § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců plyne žalované povinnost stanovit dobu trvání prodloužení zajištění toliko s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, přičemž doba celkového zajištění nesmí překročit maximální dobu stanovenou v § 125 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného plyne, že žalovaná nemohla porušit právo žalobce na soudní přezkum, jestliže vydala rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, v němž řádně odůvodnila, proč je prodloužení doby zajištění nezbytné k realizaci správního vyhoštění, a odůvodnila, proč je lhůta 90 dnů, o kterou byla doba trvání zajištění žalobce prodloužena, přiměřená daným skutkovým okolnostem projednávané věci, přičemž proti napadenému rozhodnutí mohl žalobce podat žalobu, což ostatně učinil. Za takového stavu nelze dle názoru soudu hovořit o tom, že by žalovaná prodloužením doby trvání zajištění o 90 dnů omezila žalobce na právu na soudní přezkum zajištění a jeho prodloužení. Námitka žalobce tak není důvodná.

17. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. května 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)